

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Vectigal.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Sunt dua
obligatio-
nes.

Amba
Reales.

nationis causâ; altera mittendâ simul statua, quam ibi offerat: id enim apertè præ se fert illa loquendi forma.

Ad secundum: Vtraque obligatio est realis, ac proinde transit ad heredes. Sic Doctores communiter docent votum mittendi hominem ad Limina Apostolorum, aut in subsidium terre sanctæ esse reale, & transire ad heredem. Vide Syluestrum V. Hereditas. 3. qu. 12. & V. Votum. 2. qu. 11. & quâvis Archidiaconus dicat aliquos putare votum mittendi incertum hominem, seu hominem in genere, esse personale: ipse tamen eam opinionem non approbat: & sanè caret fundamento; si enim reale est votum mittendi Sempronium, ut omnes fateantur, cur non etiam mittendi aliquem hominem? Ideo enim tale votum est reale, quia totum vel præcipuum onus est ex sumptu, qui faciendus est.

34.
Non pos-
sunt à Cō-
fessarijs
commutari
in alia pia
opera.

Ad Tertium: Non possunt Confessarij (qui alioquin potestatem habent vota commutandi) tale onus heredi in alia pia opera commutare: quia hæres non tenetur ex voto, sed ex ordinatione defuncti; ac proinde ex quasi contractu: hoc ipso enim quo adit hereditatem, sponte suscipit omnia onera que defunctus imponit. Unde sicut alias vltimæ voluntatis dispositiones tales Confessarij non possunt mutare, ita nec hanc. Imò etiam si defunctus nihil ordinasset, sed solum fecisset votum mittendi hominem, adhuc nihil puto tales Confessarios posse circa heredem: quia hæres non tenetur in mediâ ex voto, sed ex quasi contractu: ut diximus lib. 2. de Iustit. cap. 40. num. 66. sicut si promissisti Titio votum eius solvere, non possum te liberare. Et quamvis hæres ille originaliter obligetur ex voto, hoc tamen votum commutare Confessarij isti non possunt, cum auctor neque cupiat, neque verò extet. Non enim potest votum commutari nisi petente auctore, eoque vivente: nam requiritur acceptatio eius, & consequenter tacitum votum circa novam materiam.

35.
Recurri
hic possit
ad Nun-
tium Apo-
stolicum.

Itaque recurrendum est ad eos qui possunt in vltimis voluntatibus, seu oneribus inde prouenientibus dispensare. Potest autem meo iudicio in præfenti casu Illustrissimus Dominus Nuntius Apostolicus: quia sufficiens causa subest, nempe magnus sumptus, & tenuitas hæredis; & quia est hæres secundus seu mediatas, scilicet nepos Testatoris: nam hæres proximus, nempe parens huius, neglexit. Posset res fieri absque sumptu notabili, si expectaret donec inueniat aliquem qui illam peregrinationem obeat, cui posset committi vt eadem operâ etiam lubeat peregrinationem hic à Testatore præscriptam.

VECTIGAL

CASVS I.

Quidam Castellanus seu Gubernator Arcis regia accepit à caupone in singulos menses 30. Philippicos, & cereuisiam domui suæ necessariam, ea conditione, vt caupo posset à ciuibus ex vrbe ibi potantibus meliori pretio ob immunitatem à vectigalibus, exigere unum liardum in singula pocula.

Vectigal
impositum
ciuibus
in Arce
regia po-
tantibus.

QVÆRITVR Primò, An iuste possit Castellanus iste lucrum illud sibi sumere?

QVÆRITVR Secundò, An iuste possit à caupone tantum exigere?

Ad Primum: Respondeo, Non video vllam rationem cur merito quis possit dubitare an iuste Castellanus iste lucrum illud sibi possit sumere; quandoquidem ciuibus magna in eo fiat gratia, & nulli fiat iniuria: sicut enim Regia Majestas potuisset hoc lucrum sibi vindicare, ita potuit illud Castellanis concedere: & quod alijs concessum est, etiam huic vsurpare licet. Nec refert quod militibus in arce dentur ista paulò minori pretio: quia potest illis facere maiorem gratiam si velit, quàm ciuibus; nec vllò iure tenetur concedere ciuibus quod concedit suis militibus. Satis est quod ciues non grauet supra communem æstimationem quæ est in oppido: quod infra hanc æstimationem exigitur ab illis, est gratia, non debitum. Idem receptum in omnibus regnis. Sicut enim Clericis in huiusmodi sit gratia vectigalium & impositionum, ita etiam militibus in suis locis.

Ad secundum: Respondeo, Supposito quòd lucrum istius liardi in singulos menses tanti æstimetur (de quo non video dubitari) non video cur Castellanus non possit pro eo 30. Philippicos, & cereuisiam domui suæ necessariam accipere. Cum enim auctarium istud iustum sit, cur non possit iusto pretio vendi vel elocari? Idem dico de 7. illis florenis quos accipit à Tabernario in singula vasa vini pro iure vnus placæ in singula pocula. Neque vllus est Doctorum qui in supradictis contrarium sentiat, vel dubitandum iudicet, quantum liquet ex libris eorum, qui de materia vectigalium scripserunt.

CASVS II.

An, vt Titius sit immunus à vectigalibus, sufficiat Maiores illius ab 80. annis fuisse immunes?

Vt Titius probet suam Hydalgiam, & consequenter exemptionem à vectigalibus &c. non sufficit si probet suos Maiores olim tales fuisse: quia etiam si ita esset, ipse tamen, & parentes, & alij possent non esse Hydalgi; quia nobilitas varijs modis potuit esse amissa. Amittitur enim multis modis, vt ostendit Tyraquellus. Idque videntur Maiores ipsius iam ab 80. annis confessi, cum soluerint vectigalia, vel impositiones factas à Magistratibus. Si dicat illos iniquè ad id fuisse compulsos, hoc est probandum: nec sufficit sola assertio, vel etiam fama; præsertim cum tanto tempore Magistratus videatur præscripsisse, ipsis non facientibus protestationem dum soluerent. Nisi clarè probetur ista iniuria, non video illi remedium à iure. Si tamen possit probare Maiores suos fuisse nobiles, posset confugere ad gratiam Regiam, & supplicare pro restitutione illius iuris, saltem pro sua persona.

Hydalgia
importat
immunitatem à
vectigalibus.

R. VOTVM.